

USNESENÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Milady Šámalové, JUDr. Ivany Doubkové, Mgr. Vladimíra Hackla, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Tomáše Prokopce rozhodl v neveřejném jednání dne 28. 11. 2013 v právní věci kárného žalobce: **předseda Obvodního soudu pro Prahu 1**, proti kárně obviněnému: **Mgr. J. V.**, soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha - západ, zastoupený Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem, advokátem se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, Praha 5, v řízení o odvoláních kárně obviněného a kárného žalobce proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ČR ze dne 20. 2. 2004, č. j. KŽ 3/03-218,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ze dne 20. 2. 2004, č. j. KŽ 3/03-218, **se ruší.**
- II. Řízení o kárné žalobě předsedy Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. 6. 2009 **se zastavuje.**

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Předseda Obvodního soudu pro Prahu 1 (dále jen „kárný žalobce“, příp. „žalobce“) podal dne 4. 2. 2003 návrh na zahájení kárného řízení k Exekutorské komoře České republiky proti soudnímu exekutorovi Mgr. J. V. pro kárné provinění podle ustanovení § 116 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“).

[2.] Důvodem podání návrhu byla skutečnost, že v exekuční věci oprávněného VSŽ akciová společnost Košice proti povinnému Železářny Veselí, a. s. vznesl dne 27. 9. 2002, resp. 18. 10. 2002, povinný námitku podjatosti soudního exekutora s tím, že dle jemu známých okolností exekutor jedná ve shodě se společnostmi, které jsou vůči povinnému

v konkurenčním postavení. Dále podal povinný dne 16. 10. 2002 návrh na přikázání věci Obvodnímu soudu pro Prahu 2 z důvodu vhodnosti dle § 12 odst. 2 o. s. ř., včetně rozhodnutí o námitce podjatosti. Tato námitka podjatosti byla exekutorovi doručena dne 31. 10. 2002; dne 1. 11. 2002 byla podána opakovaná námitka podjatosti. Protizákonnost jednání Mgr. V. spatřuje kárný žalobce v tom, že sám rozhodl o námitce podjatosti, vznesené proti jeho osobě. Protizákonnost spočívá za druhé v tom, že exekutor konal dražbu, ačkoliv mu byla známa vznesená námitka podjatosti. Za třetí exekutor dražil věci, které jsou z dražby dle § 322 odst. 3 o. s. ř. vyloučeny. Předmětem dražby totiž byly stroje a zařízení, které sloužily výrobě a jednalo se proto o věci nezbytně potřebné k výkonu podnikatelské činnosti. Za čtvrté exekutor dražené věci nezajistil podle § 66 odst. 1 exekučního řádu, které mu tuto povinnost ukládá. Za páté exekutor dne 27. 12. 2002 rozeslal „oznámení o ukončení exekuce“ s tím, že byly dne 2. 11. 2002 uhrazeny i náklady exekuce. Toto tvrzení se však nezakládá na pravdě, jelikož proti příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 2. 11. 2002 byly dne 7. 11. 2002 podány námitky, o kterých exekutor nerozhodl a ani je nepředložil soudu. Proto kárný žalobce navrhl uložení nejvyššího možného trestu – odvolání z exekutorského úřadu.

[3.] Rozhodnutím kárného senátu kárné komise EK ze dne 20. 2. 2004 byl Mgr. V. uznán vinným tím, že posoudil námitku podjatosti povinného vůči osobě soudního exekutora jako zjevně opožděnou, ačkoliv k tomuto závěru neměl podklady, povinného řádně nepoučil a nebyl oprávněn posoudit obsah námitky vznesené povinným. Za to mu bylo uloženo podle § 116 odst. 2 písm. b) exekučního řádu kárné opatření – písemné napomenutí. Ve zbytku byl kárně Mgr. V. kárného obvinění zproštěn. Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání Mgr. V. a také kárný žalobce.

[4.] O obou podaných odvoláních rozhodl odvolací senát kárné komise EK dne 13. 5. 2008 podle ustanovení § 34 Kárného řádu EK tak, že navrhne prezidiu EK ČR, aby zrušilo rozhodnutí kárné komise a věc vrátilo kárnému senátu k dalšímu řízení a rozhodnutí. Z obsahu spisu je nicméně patrné, že toto rozhodnutí již odvolací senát nevypracoval a prezidium o něm proto nerozhodlo.

[5.] Nejvyšší správní soud převzal dle čl. I., bodu 28. zákona č. 183/2009 Sb., kterým se mění exekuční řád rozhodování v kárných věcech soudních exekutorů. V souladu s bodem 7., čl. II. přechodných ustanovení zákona č. 183/2009 Sb. byla Nejvyššímu správnímu soudu Exekutorskou komorou ČR předána spisová dokumentace i k předmětnému kárnému řízení. Na toto řízení se vztahuje přechodné ustanovení zákona č. 183/2009 Sb., podle jehož čl. II bod 4. platí, že *„rozhodne-li kárná komise přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 120 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a nevyhotoví-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona písemné rozhodnutí nebo je neodešle kárně obviněnému exekutorovi nebo kandidátovi, o návrhu rozhodne znovu Nejvyšší správní soud. Obdobně se postupuje, rozhodne-li prezidium o odvolání přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 121 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a nevyhotoví-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona písemné rozhodnutí nebo je neodešle kárně obviněnému.“* Podle bodu 6. stejného ustanovení platí, že *„na řízení o odvolání, o kterém nebylo rozhodnuto přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i o odvolání podle bodu 4 věty druhé, se použijí přiměřeně ustanovení zákona o řízení ve věcech soudců a státních zástupců. O odvolání rozhodují senáty, které jednají a rozhodují v řízení ve věcech soudců. Nezamítne-li Nejvyšší správní soud odvolání, napadené rozhodnutí zcela nebo zčásti zruší a sám ve věci rozhodne.“*

[6.] Podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. g) exekučního řádu platí, že výkon exekutorského úřadu zaniká „*dnem právní moci rozhodnutí soudu, kterým byl exekutorovi uložen trest zákazu činnosti soudního exekutora nebo kterým byl exekutor odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“. Současně podle ustanovení § 14 písm. b) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů platí, že „*senát bez ústního jednání řízení zastaví, [...], jde-li o soudního exekutora, zanikl-li mu výkon exekutorského úřadu*“.

[7.] V nyní projednávané věci kárný senát konstatuje, že pravomocným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 10. 2013, č. j. 11 To 118/2013 - 2608, byl z podnětu odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze ve výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2013, sp. zn. 49 T 4/2013, a Mgr. V. byl odsouzen [při nezměněných výrocích o vině zvláště závažnými zločiny zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, trestu zákazu činnosti a náhradě škody] k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi roků a šesti měsíců. Pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Odvolání Mgr. V. vrchní soud zamítl.

[8.] Za této situace musel kárný senát řízení o podaném kárném návrhu zastavit, neboť z uvedených skutečností je zřejmé, že nabytím právní moci citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze zanikl výkon exekutorského úřadu kárně obviněného Mgr. V.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu